

Carolina tar kontakt

Av Chelsea Flake Mortensen
(Basert på en sann historie)

Carolina prøvde å lytte til læreren. Men hun kunne ikke slutte å se på vennen Ramón. Han hadde ikke noe hår!

Han hadde mistet hår en stund. Nå var han skallet.

Carolina hørte en lyd bak seg. Cesar og Luis fniste. Hun håpet at de ikke lo av Ramón.

Hele formiddagen hadde Ramón sammensunkne skuldre. Han rakte ikke opp hånden. Han virket lei seg. Carolina ønsket at hun kunne hjelpe ham å føle seg bedre.

Endelig var det på tide å leke ute. Ramón var den første som gikk ut av klasserommet. Da Carolina kom ut, kunne hun ikke se ham noe sted! Han spilte ikke fotball. Han klatret ikke i klatrestativet. Og han hoppet ikke paradis borte ved læreren.

Der var han! Ramón sto i hjørnet av skoleplassen. Og Cesar og Luis var også der. Carolina gikk nærmere.

“Se hvor stort hodet hans er!” ropte Cesar.

Luis lo. “Jeg ville også barbere hodet hvis jeg hadde så stygt hår.”

Ramón hadde knyttet nevene. Han så ut til å være på gråten.

Carolina løp bort til Ramón. “Har du lyst til å leke med meg?” spurte hun. Hun rakte ut hånden, og de gikk sin vei sammen. De fortsatte å gå til de var i nærheten av læreren. Ingen ville plage dem der.

“Har du lyst til å hoppe paradis?” spurte Carolina.

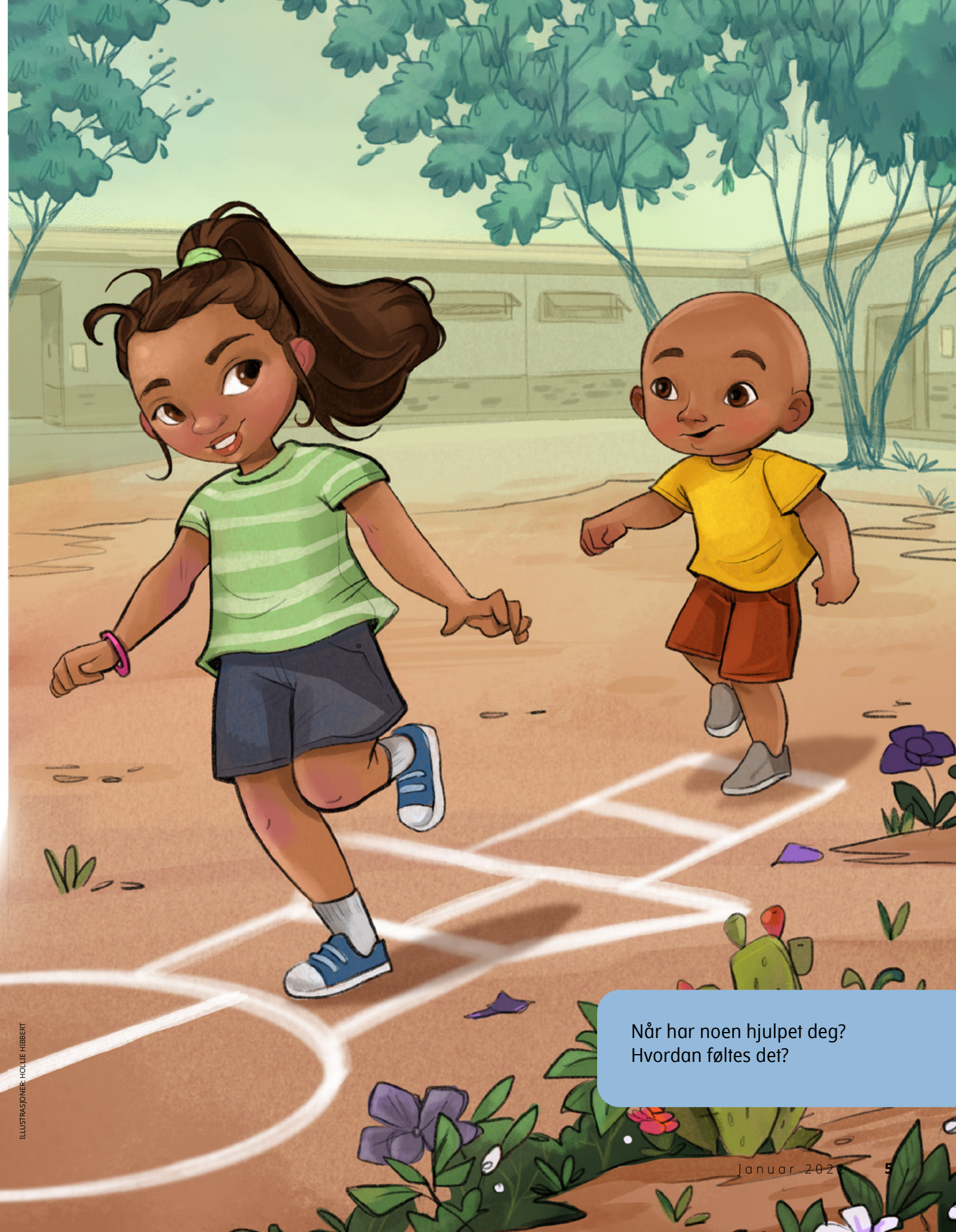
Ramón nikket. Han tegnet krittlinjer på bakken.

“Går det bra med deg?” spurte hun.

“Det gjør det nå.” Ramón smilte. “Takk for at du hjalp meg.”

Carolina smilte. Hun var glad for at hun hadde vært modig nok til å hjelpe vennen sin! ●

Denne historien fant sted i Paraguay.

Når har noen hjulpet deg?
Hvordan føltes det?